

חלק א' - פתח דבר

1. הקובלנה אשר הוגשה נגד הנקבל כוללת ארבעה אישומים.
2. שלושת האישומים הראשונים עניינם בהתבטאויות חריפות וקשות של הנקבל נגד אנשי משטרה, בדף הפייסבוק שלו. בגין אישומים אלה יוחסו לנקבל עבירות של מעשים הפוגעים בכבוד המקצוע עריכת הדין, עבירה על סעיפים 53 ו- 61(1) לחוק לשכת עורכי הדין תשכ"א-1961 (להלן - "**חוק הלשכה**"), ועבירות של התנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת הדין לפי סעיף 61(3) לחוק הלשכה.
- יאמר כי בשני האישומים הראשונים יוחסה לנקבל עבירה נוספת של נקיטת לשון איום, לפי סעיף 24 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית) התשמ"ו-1986 (להלן - "**כללי האתיקה**") וסעיף 61(1) ו- 61(2) לחוק הלשכה. ואולם, משהודיעה ב"כ הקובלת בישיבה שהתקיימה ביום 24.10.17, על מחיקת הוראת החיקוק הנ"ל, זוכה הנקבל מעבירה זו הן באישום הראשון והן באישום השני.
3. האישום הרביעי מייחס לנקבל עבירות של אי מתן תשובה לקובלת לפי סעיף 61(1) לחוק הלשכה ולכלל 2 לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין למשמעת) התשכ"ב-1982, בשל כך שלא השיב לפניית של וועדת האתיקה אליו בחמש הזדמנויות שונות.
4. כבר בפתח הדברים אציין כי המסקנה אליה הגעתי שונה מהמסקנה אליה הגיעו חברי למוותב. שכן, לו דעתי הייתה נשמעת, הייתי מציעה לזכות את הנקבל מן העבירות המיוחסות לו באישום הראשון והשני לקובלנה ולהרשיעו בעבירות המיוחסות לו באישום השלישי והרביעי.

חלק ב' - עיסוקיו של הנקבל

5. הנקבל פתח את עדותו הראשית, בישיבת בית הדין שהתקיימה ביום 24.10.17, בכך שהציג את עצמו כמי שעוסק במקצוע עריכת דין, אך גם ובעיקר, בפעילות פוליטית. להלן יובאו הדברים בשם אומרים:
- "שמי ברק כהן, בצד זה ששמי ברק כהן אני גם מורשה לעסוק בעריכת דין. בתור ברק כהן במהלך שש השנים האחרונות מה שאני עוסק בו זאת פעילות פוליטית... לא מדובר בפעילות פוליטית שתומכת במוסדות השלטוניים.. פונקציה שלטונית פוגעת בזכות יסוד. יש לגיטימציה במסגרת מימוש חופש הביטוי הפוליטי לכוון את הביקורת כלפי הגורם מקבל ההחלטה עצמו.."** (עמ' 15-17 לפרוטוקול הנ"ל)
6. לשאלת ב"כ הקובלת, כיצד מתבטאת הפעילות הפוליטית שלו, השיב הנקבל כי פעילותו בתחום היא מגוונת וכוללת בין היתר יזום הפגנות, כתיבת טקסטים לרבות פוסטים בפייסבוק ועוד (פרוטוקול מיום 24.10.17, עמ' 64-65).
7. הנקבל טען כי פעילותו הפוליטית הולכת ומתעצמת, וכי הוא אינו "**אנונימי במרחב**" (פרוטוקול מיום 24.10.17 עמ' 61 שורות 1-2 וכן עמ' 39 שורה 9). והראיה, גם עדת הקבילה, הגב' אושרה אסף, טענה כי היא מודעת לפעילותו הפוליטית מחאתית של הנקבל וכי גם היא עוסקת בפעילות מחאה (פרוטוקול מיום 25.07.17, עמ' 5 שורה 20-21 וכן עמ' 43 שורות 6-10).
8. הנקבל הוסיף וציין כי גם במסגרת פעילותו הפוליטית, לא נעלם מעיני הציבור כי הוא עורך דין (פרוטוקול מיום 24.10.17 עמ' 39 שורות 7-9).
9. כחוט השני עוברת בטיעוניו ועדותו של הנקבל בפני בית הדין, התפיסה, לפיה שלושת האישומים הראשונים בקובלנה אשר הוגשה נגדו, מתייחסים לפעולות אותן ביצע ללא זיקה למקצוע עריכת

הדין, כי אם במסגרת עיסוקו כפעיל פוליטי. מכיוון שכך, סבור הנקבל כי אין להחיל על המעשים המיוחסים לו בקובלנה את הדין האתי.

10. נוכח טיעונו זה של הנקבל, אסקור תחילה את הפסיקה העוסקת בסוגיה של תחולת הדין האתי על התבטאות של עורך דין אשר אינה מצויה ב"גרעין הקשה" של מקצוע עריכת הדין. לאחר מכן אנתח את הפרסומים נשוא שלושת האישומים הראשונים, על נסיבותיהם הספציפיות ואבחן האם, לאור ההלכה הפסוקה, מצדיקים הפרסומים הנ"ל את הרשעתו של הנקבל בעבירות המשמעת המיוחסות לו. לבסוף, אפנה לדון באישום הרביעי המיוחס לנקבל.

חלק ג' – תחולת הדין האתי על התבטאויות של עורך דין אשר אינן מצויות ב"גרעין הקשה" של

מקצוע עריכת הדין

11. סעיף 61 לחוק הלשכה קובע כדלקמן:

"אלה עבירות משמעת:

(1) הפרת הוראה מהוראות הסעיפים 53-61 או של דין אחר המטיל חיוב או איסור על עורך

דין בקשר למקצועו.

(2) ..

(3) כל מעשה או

(4) **מחדל אחר שאינו הולם את מקצוע עריכת הדין."**

12. עיננו הרואות כי בעוד שסעיף 61(1) לחוק יוצר עבירת משמעת רק כאשר קיימת זיקה בין התנהלות עורך הדין לבין עיסוקו במקצוע עריכת הדין, הרי שסעיף 61(3) מתפרש על התנהגותו של עורך הדין בכל אשר יעשה, בין אם זו נעשתה בקשר לעיסוקו כעורך דין ובין אם לאו.

13. בעל"ע 8/81 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב-יפו נ' פלוני קבע בית המשפט העליון כי בדין הורשע עו"ד אשר פרסם כתבה בעיתון בה נכללו דברי בלע נגד מוסד הנשיאות, בעבירה על סעיפים 53 ו-61(1) לחוק הלשכה. בית המשפט העליון קבע כי הפרסום נעשה ע"י עורך הדין במסגרת עיסוקו במקצוע שכן שם דובר ב"פרסום כתבה בנושא מוסד החנינה תוך התייחסות להוראות החוק ולבעלי התפקידים, שלהם מוקנות הסמכויות על-פי החוק, ופרסום כזה הריהו חלק מפעולתו המקצועית של עורך-דין".

באמרת אגב ציינה השופטת נתניהו:

"אין אנו סבורים, שמעשים, שאינם הולמים את כבוד המקצוע, הם רק כאלה שנעשו במסגרת המוגבלת של התנהגות עורך הדין תוך כדי עיסוקו בעבודה המקצועית, ונוטים אנו לראות התנהגות בלתי הולמת גם במסגרת רחבה .. והמתרחבת, בנסיבות מתאימות, אף על התנהגותו של עורך-דין מחוץ לענייני עבודתו המקצועית. אך אין אנו רואים צורך לקבוע כאן הגדרות מדויקות, שאינן דרושות לענייננו".

14. בעל"ע 1734/00 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בת"א- יפו נגד יורם שפטל (להלן - "פרשת

שפטל"), הובאה הסוגייה הנדונה להכרעת בית המשפט העליון.

שם, קבע בית המשפט העליון, לאחר שניתח את לשון סעיף 61 לחוק הלשכה ותכלית החוק וכן את הפסיקה בתחום, כי מעשה שנעשה ע"י עורך דין שלא בהקשר למקצוע עריכת הדין יכול כעקרון להוות עבירת משמעת של התנהגות בלתי הולמת- קרי, עבירה על הוראת סעיף 61(3) לחוק הלשכה. וכך סיכם בית המשפט העליון את ההלכה:

"מכל האמור לעיל, עולה כי כעיקרון עבירת משמעת של מעשה שאינו הולם את מקצוע עריכת הדין לפי סעיף 61(3) לחוק, יכולה להתגבש גם על יסוד מעשים הנעשים בלא זיקה לעיסוק במקצוע. אכן, הפסיקה בעניין מעשים שאינם קשורים לעיסוק המקצועי דלה היא. לשכת עורכי הדין אינה ממחרת לעסוק בעניינים החורגים מהעיסוק המקצועי, ולדעתי - יפה היא עושה. ואולם, הסמכות לכך - קיימת."

15. נוכח הקו שהתווה בית המשפט העליון בפרשת שפטל, נפנה לבחון את אותם המקרים, לא רבים יש לומר, בהם דנה הפסיקה בשאלה האם יש מקום להרשיע עורך דין בעבירת משמעת של התנהגות שאינה הולמת את המקצוע, בגין התבטאות של עורך הדין אשר אינה מצויה ב"גרעין הקשה" של מקצוע עריכת הדין ולעיתים אף אין לה כל זיקה לתחום עיסוקו המקצועי. א. **פרשת שפטל** - שם, זוכה עו"ד שפטל מקובלנה משמעתית שהוגשה נגדו בגין דברים שאמר בשתי הזדמנויות שונות:

האחת - במפגש אקראי ברחוב עם אנשי תנועת "דור שלם דורש שלום" הוא אמר: **"הלוואי שתיפול עליך הקטיושה הבאה."**

בשניה - במסגרת ראיון שנתן לעיתונאי, במסגרתו חזר עו"ד שפטל על דבריו ואף השווה את השלט שנישא ע"י המפגינים מטעם "דור שלם דורש שלום" לשלט הנאצי "ארבייט מאכט פריי" (העבודה משחררת), אשר קידם את היהודים בשערי מחנות הריכוז. בפסק הדין קבעה כב' השופטת נאור כדלקמן:

"התשובה לשאלה האם אופן ההתבטאות של המשיב כפי שפורט בקובלנה הן כשחלף ברכבו ליד ההפגנה של תנועת דור שלם והן בראיון עיתונאי מהווה עבירת משמעת של התנהגות בלתי הולמת נגזרת מאיזון בין שני האינטרסים המתמודדים על הבכורה: חופש הביטוי, והשמירה על כבוד מקצוע עריכת הדין וטוהרו. חופש הביטוי מקרין ומשליך על כל הענפים בשיטתנו המשפטית לרבות על דיני המשמעת..."

חופש הביטוי משתרע על דעות מקובלות ועל דעות חריגות, על דעות שאוהבים לשמוע ועל דעות מרגיזות ובוטות. חופש הביטוי אינו רק החופש לבטא דברים בשקט ובנועם. חופש הביטוי הוא גם החופש לבטא דברי זעקה, הצורמים את האוזן.

חופש הביטוי אינו בלתי מוגבל. חופש הביטוי יוגבל כל אימת שהוא מתנגש בערכים אחרים שבפניהם עליו לסגת בנסיבות מסוימות - ולענייננו, חוק לשכת עורכי הדין והכללים שנקבעו על פיו....

לדעתי האיזון בין שני ערכים אלו - חופש הביטוי מחד, והשמירה על כבוד מקצוע עריכת הדין וטוהרו מאידך - נגזר ממידת הקרבה או הריחוק של הדברים שבוטאו למקצוע עריכת הדין. כשאנו נמצאים ב'גרעין הקשה' של העיסוק במקצוע עריכת הדין - כגון הופעות בבתי המשפט - על עורך הדין לנהוג באיפוק ובנימוס ואין הוא יכול לקרוא דרור ללשונו. ככל שאנו מתרחקים מה'גרעין הקשה' של מקצוע עריכת הדין והפעולות הכרוכות בו ובוחנים את אופן ההתבטאות של עורך הדין במישורים אחרים של חיינו, כך המשקל היחסי של חופש הביטוי הולך ועולה..."

כשעוסקים בתפקודו של עורך דין בזיקה ישירה למקצוע - בבית המשפט, מול חברו למקצוע או בהקשר לנוטלים חלק בהליך שיפוטי, אכן יש הגבלה על התבטאויותיו.

הגבלה זו מתחייבת מעיקרון חשוב יותר והוא שמירה על "רמתו וטהרו של מקצוע עריכת הדין", עליהם אמורה הלשכה לשקוד, כאמור בסעיף 1 לחוק. ואולם, ככל שמתרחקים אנו מהעיסוק המקצועי לכיוון התבטאויות "פרטיות" - נקודת האיזון משתנה.

בענייננו מדובר בהתבטאות פוליטית...

המשיב הביע את דעותיו בסגנון בוטה ונקט בהשוואה פוגעת ביותר לשלט "העבודה משחררת". אולם כשהדברים נעשים רחוק מההקשר המקצועי - ידו של חופש הביטוי על העליונה. על אף ההשוואה הפוגעת בין השלט של דור שלם לשלט "העבודה משחררת", אין אני סבורה שיש מקום להתערבות בקביעת בית הדין המשמעתי הארצי שלא ראה בדברים עבירת משמעת...

כדי להסיר כל ספק: אין אני מציעה לקבוע כי התבטאויות של עורכי דין שלא בזיקה למקצוע לעולם אינן בגדר עבירות משמעת. דעתי היא כי אין מקום להתערב בהחלטת בית הדין המשמעתי הארצי שקבע שהתבטאויותיו של המשיב לא הגיעו בנסיבות הענין כדי עבירת משמעת. אין לדעתי, מקום להבחנה בין עורכי דין "מוכרים" ו"מזוהים" לאלה שאינם כאלה, כפי שעולה מהחלטת בית הדין המשמעתי המחוזי. הפרסום נשוא הדיון איננו עוסק (כמו דוגמאות אחרות בענייני פרסומים שהבאתי) בענייני חוק ומשפט, אלא בעניינים פוליטיים. למרות הדרך שבה הביע המשיב את השקפותיו איני סבורה, כאמור, שיש להתערב בהחלטת בית הדין הארצי, שהחליט על זיכוי של המשיב". (ההדגשות אינן במקור - א.ש.)

השופטת שטרסברג כהן, אשר הסכימה עם הקביעות בפסק דינה של השופטת נאור, הוסיפה והטעימה כי :

"ההתבטאויות האמורות מיועדות היו לבטא השקפה פוליטית של המערער - עורך דין במקצועו, שלא בהקשר למקצועו. על דברים אלה ניתן לומר: האדם הוא סגנונו, הסגנון מתבטא בהתנהגותו, בהתבטאויותיו ובכל הליכותיו. התבטאויותיו של המערער הן סגנונו לביטוי דעותיו הפוליטיות. על סגנון זה הוא - ככל הנראה - גאה, באשר הוא חזר עליו יותר מפעם אחת והצהיר כי יחזור עליו בעתיד. נראה לי, כי בעיני בן תרבות, סגנון התבטאויותיו של המערער, הוא בוטה, גס ומצביע על אטימות לרגישות ולרגשות. עם זאת, אין ההתבטאויות מהוות עבירה וגם לא עבירה אתית, באשר הן חוסות בצילו של חופש הביטוי, שידו על העליונה בנסיבות כפי אלה שבפנינו. (ההדגשות אינן במקור - א.ש.)

ב. בר"ש 2260/12 ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עוה"ד נגד עו"ד שרגא (להלן - "פרשת שרגא") - שם, נדונה קובלנה משמעטית שהוגשה נגד עו"ד שרגא בגין דברים שאמר במסגרת תפקידו כיו"ר התנועה לאיכות השלטון, בראיון לתכנית רדיו. בתגובה למהלך שנקטה לשכתו של ראש הממשלה לשעבר אהוד אולמרט לשם הגדלת שטח הלשכה שתוקצה לו לאחר פרישה, התבטא עו"ד שרגא בזו הלשון: "האנשים האלה אופטימיים יותר מדי. כי לו היו מעשיים היו דואגים שיגדילו לא את הלשכות העתידיות שלהם, אלא את התאים שבו הם יצטרכו לבלות במעשיה".

הקובלת טענה כי התבטאות זו של עו"ד שרגא עולה כדי עבירת משמעת של התנהגות שאינה הולמת את כבוד המקצוע ופוגעת בו בשני היבטים: האחד - הסגנון הבוטה ומשולח הרסן

של הדברים, והשני- תוכן הדברים סותר את חזקת החפות שכן טרם הוגש נגד מר אולמרט כתב אישום באותה עת. מנגד טען עו"ד שרגא כי הדברים שנאמרו על ידו הם בבחינת ביקורת ציבורית לגיטימית, גם אם חריפה ונוקבת. עו"ד שרגא זוכה מן הקובלנה שהוגשה נגדו בכל הערכאות. וכך סיכם בית המשפט העליון את הדין בעניינו :

"לא נוכל לומר איפוא כי ההתבטאות נשוא ענייננו - שכונתה בצדק על-ידי בית המשפט המחוזי (פסקה 22) דברים "צורמים לאוזן, יש אף שיאמרו: סרי טעם המה ומוטב היה אלמלא נאמר" - היא ב"גרעין הקשה" של עריכת הדין, ומצדיקה הרשעה בעבירת משמעת. לא בכל נושא ובכל עת ניתן לטפל בכלים משפטיים. משהשמיע המשיב את דבריו בכובעו הציבורי שלא בליבת העיסוק במקצוע, חלה ביסודה הלכת שפטל. גם אם לא הידר המשיב בכבוד הבריות, לרבות מבוקריו - אולי יתן אל ליבו לעתיד את דברי התנא הלל הזקן - לדרגת עבירת משמעת לא הגיעו הדברים בנסיבות, ומכל מקום לא לכלל התערבות בפסיקת שלוש הערכאות".

ג. עמל"ע (מחוזי- ירושלים) 40311-11-15 שמואל יוסף נגד לשכת עורכי הדין מחוז דרום- שם נדחה ערעורו של עו"ד יוסף על הרשעתו בעבירה של התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין לפי סעיף 61(3) לחוק הלשכה, בגין מכתב שכתב לוטרינרית העירונית לאחר שכלבו (העונה לשם רינגו) נתפס ע"י השירות הוטרינרי ומת בעת היותו בהסגר. במכתבו ציין עורך הדין: **"את יצור נתעב ועלוב ואני מאחל לך ולכל אחד מבני משפחתך כי סופו יהא כסופו של רינגו, אנחנו עוד ניפגש בבית המשפט- תמסרי זאת לעלובי הנפש שאת פינכתם את מלחכת"**. מכתב זה נכתב על נייר מכתבים הנושא את הלוגו של משרדו של עו"ד יוסף והוא אף חתם עליו בצירוף התואר עו"ד.

בקשת רשות ערעור שהגיש עו"ד יוסף לביהמ"ש העליון נדחתה. (ראה בר"ש 1794/16 שמואל יוסף עו"ד נגד לשכת עורכי הדין- ועד מחוז הדרום).

ד. בד"א 1/11, 9/11 רועי בלכר עו"ד נגד הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בת"א יפו- שם, נדונה קובלנה משמעתית אשר הוגשה נגד עו"ד בלכר (אשר ייצג אותה עת את ראש הממשלה לשעבר, מר אהוד אולמרט) בגין דברים קשים שאמר במסגרת ראיון שפורסם בעיתון גלובס, כלפי מבקר המדינה. כך למשל אמר עו"ד בלכר: **"מיכה לינדנשטראוס הוא תקלה", "אם הייתי ראש הממשלה, הוא היה חוקר את פעולותיי ומחפש אותי במרץ"**. עו"ד בלכר הורשע ברוב דעות ע"י ביה"ד המשמעתי המחוזי בעבירות של מעשים הפוגעים בכבוד המקצוע לפי סעיפים 53 ו-61(1) לחוק הלשכה ועבירות של התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין ע"פ סעיף 61(3) לחוק הלשכה (ראה בד"מ 76/09 הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בת"א- יפו נגד רועי בלכר, עו"ד).

הערעור שהגיש המערער לבית הדין המשמעתי הארצי נדחה ברוב דעות. בפסק דינם של שני חברי בית הדין אשר החליטו כי בדין הורשע עו"ד בלכר, הושם דגש על כך שהריאיון ניתן ע"י עו"ד בלכר **"בהיותו מייצג לקוח אשר במקרה זה היה ראש ממשלת ישראל"**. ראה לעניין זה דבריו של חבר בית הדין- עו"ד ראובן הרון, כדלקמן :

"... סבורני כי בנסיבות אחרות, ובמידה והמערער בזמן מתן הראיון המדובר לא היה מייצג את ראש הממשלה לשעבר, שהוא נפגע לכאורה מפעולות המבקר, ככל הנראה, לא היה כתב הקובלנה בא לעולם.

דא עקא, שאת הדברים שנאמרו עלינו לשקול דווקא לאור נסיבותיו המיוחדות של המערער ונסיבות אמירת הדברים. ההלכה נקבעה בבית המשפט העליון בעל"א 1374/00 הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נ' עו"ד יורם שפטל, שם נאמר ע"י בית המשפט העליון כי הקביעה אם הדברים שנאמרו, מהווים עבירת משמעת לפי החוק, נגזרת ממידת הקרבה שלהם למקצוע עריכת הדין ול"גרעין הקשה של העיסוק במקצוע". באותו עניין הועמד עו"ד שפטל לדין בעקבות אמירות בוטות ופוגעות במיוחד, אולם הוא זוכה מאחר והיו אלו אמירות פוליטיות ללא קשר למקצועו. בענייננו מקובלת עלי עמדת ב"כ הלשכה, שטען בדיון בפנינו, כי בין אם אמר המערער את הדברים "בנעלי בית" ובין אם אמר אותם בחדר הישיבות במשרדו, זו אותה אחריות, ככל שהוא מתייחס לעניין בו הוא מייצג צד שיש לו דין ודברים מול מבקר המדינה. הרי ברור לכל בר בי רב, כי העניין הציבורי בדברי המערער שהביא גם לפרסום הראיון עימו, לא היה אלא השתתפותו בצוות ההגנה על ראש הממשלה לשעבר. לפיכך הדברים שנאמרו על ידו בראיון היו בהחלט בסביבת "הגרעין הקשה" של מקצוע עריכת הדין.

על החלטת בית הדין הארצי למשמעת הגיש עו"ד בלכר ערעור לביהמ"ש המחוזי- עמל"ע 7615-06-15. במסגרת ניהול ההליך בבית המשפט המחוזי הודיעה הקבילה כי היא חוזרת בה מן הקובלנה, ומשכך הערעור התקבל ועו"ד בלכר זוכה מן האישומים אשר יוחסו לו.

ה. בר"ש 1136/14 עו"ד ישראלוביץ נגד ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עוה"ד במחוז ת"א- שם נדונה קובלנה שהוגשה נגד עו"ד ישראלוביץ עקב התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין, אשר יסודה באיומים ובהתבטאויות בוטות כנגד המתלוננת, בעקבות טענה בדבר יחסים רומנטיים של המתלוננת עם בעלה של עו"ד ישראלוביץ.

כך, יזמה עו"ד ישראלוביץ שיחות טלפון ומשלוח הודעות דואר אלקטרוניות רבות למתלוננת ואף תלתה באזור מגוריה של המתלוננת מודעה המכפישת את שמה. כן נטען בקובלנה כי עו"ד ישראלוביץ התקשרה למקום עבודתה של המתלוננת, יזמה שיחות בעניינה עם עובדים במקום עבודתה, הטרידה את אימה של המתלוננת ואף הופיעה בבית הכנסת בו מתפללים הורי המתלוננת.

בית המשפט המחוזי (עמל"ע (י-ס) 44305-11-13) ביטל את פסק דינו של ביה"ד המשמעתי הארצי של לשכת עורכי הדין והרשיע את עו"ד ישראלוביץ בעבירה של התנהגות שאינה הולמת את מקצוע עריכת הדין, אף שהמעשים אשר יוחסו לה נעשו במסגרת חייה הפרטיים. בית המשפט המחוזי קבע כי על אף שלא הוגש נגד עו"ד ישראלוביץ כתב אישום, הרי שלכאורה במעשיה (כפי שהוכחו בפני בית הדין המשמעתי) היא עברה לכאורה עבירות פליליות- עבירה על חוק התקשורת (בזק ושידורים) התשמ"ב-1982, עבירה על חוק איסור לשון הרע התשכ"ה-1965, עבירה על החוק למניעת הטרדה מאיימת התשס"ב-2001. בית המשפט המחוזי קבע כי העובדה שלעיתים לא מוגש כתב אישום גם כשישנן ראיות לכאורה, אינה צריכה לפעול לטובת עו"ד ישראלוביץ.

ביהמ"ש העליון (בר"ש 1136/14) דחה את בקשת רשות הערעור שהוגשה ע"י עו"ד ישראלוביץ בקובעו:

"נציין תחילה, ברוח הפסיקה עד הנה, כי איננו שוללים העמדה לדין משמעת של עורכי דין על התנהגות שאינה הולמת גם מחוץ לגדרי המקצוע. גם אם כמובן אין הדבר צריך להיות בחינת שגרה, הנה התנהגותו של עורך דין, במקצוע שהוא חלק חשוב מפניו של שלטון החוק, היא בבואת המקצוע, ומשליכה על דימויו של המקצוע כולו. ועל כן מקום שבו היו התרחשויות קשות כפי שתוארו בתמצית כאן, באופן מסיבי כלפי המתלוננת, וכן בסביבתה, במקום עבודתה וכלפי הוריה – אין מנוס מהעמדה לדין. אין עסקינן כאן בחופש הביטוי והדבר גם לא נטען, אלא במעשים שיש להם היבט פלילי, גם אם מטעמים כאלה ואחרים לא היתה העמדה לדין. אכן, אין הדין המשמעת יוכל להכיל הכל (ראו בר"ש 2260/12 ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין נ' ער"ד אליעד שרגא [פורסם בנבו] (2012), פסקה כ'), אך נאמר שם גם, כי "על הדברים להיחתך בכל מקרה לאורם של עקרונות כלליים, ואוסיף גם, בפרפראזה על אמרה נודעת של השופט פוטר סטיוארט מבית המשפט העליון של ארה"ב 'כשנראה את המקרה הנכון נדע להבחין בו'; וחוששני שענייננו הוא כזה".

בקשה לדיון נוסף שהוגשה ע"י עו"ד ישראלוביץ נדחתה. (ראה דנ"פ 3929/14 פרידה ישראלוביץ נגד ועדת האתיקה המחוזית של לשכת עורכי הדין).

16. מן המקובץ עולה כי ההלכה המנחה בסוגיה כעסקינן היא זו שנקבעה בפרשת שפטל, לפיה כאמור, ככל שמתרחקים אנו מה'גרעין הקשה' של מקצוע עריכת הדין, כך במערך האיזונים שבין חופש הביטוי מחד, והשמירה על כבוד מקצוע עריכת הדין וטוהרו מאידך, תהא ידו של חופש הביטוי על העליונה.

17. ואמנם, סקירת הפסיקה המאוחרת להלכה שנקבעה בפרשת שפטל, מלמדת כי במקרים בהם נדונה התבטאותו של עורך דין אשר לא נעשתה בזיקה לעיסוקו במקצוע עריכת הדין – וככל שלא היה בהתבטאות משום עבירה פלילית – גבר במערך האיזונים משקלו של חופש הביטוי, וכפועל יוצא נקבע כי אין הצדקה ליישומם של דיני האתיקה המקצועית על התבטאות זו.

18. מעמד העל שהעניקה שיטתנו המשפטית לחופש הביטוי, מתבטא בהכרעות שיפוטיות בתחומים שונים ומגוונים, בהם נדרשו בתי המשפט לאזן בין חופש הביטוי לבין עקרונות ואינטרסים נוגדים.

א. ראה למשל החלטות שהתקבלו בבית המשפט העליון בעניין האיזון בין חופש הביטוי לבין ההגנה על רגשות הציבור (בג"צ 14/86 לאור נגד המועצה לביקורת סרטים ומחזות; בג"צ 6126/94 גיורא סנש נגד רשות השידור).

ב. כן ראה החלטת בית המשפט העליון בעניין האיזון בין חופש ההפגנה (שהיא אחת מנגזרותיו של חופש ביטוי) לשיקולים נוגדים של שמירת הסדר הציבורי (בג"צ 6536/17 התנועה לאיכות השלטון בישראל נגד משטרת ישראל).

ג. עוד ראה החלטת בית המשפט העליון מהעת האחרונה, הדנה בהיקף העבירה של העלבת עובד ציבור (רע"פ 5991/13 אליצור סגל נגד מדינת ישראל). שם נדרש בית המשפט העליון לאזן בין הערך המוגן שעומד ביסוד העבירה – שמירה על תפקודו התקין של השירות הציבורי כחלק מהאינטרס בדבר שמירה על הסדר הציבורי, לבין הזכות לחופש ביטוי

שעלולה להיפגע כתוצאה משימוש בעבירה. בפסק דינו עמד בית המשפט העליון על חשיבות הזכות לחופש ביטוי וקבע כי יש לצמצם את תחולת העבירה נוכח פגיעתה בחופש הביטוי. בית המשפט הוסיף והטעים כי מקום שהביטוי המעליב הינו ביטוי פוליטי, העבירה לא תחול ברוב המקרים, אם לא בכולם.

19. לאחר שהונחה התשתית המשפטית, אפנה לבחון את שלושת הפרסומים המיוחסים לנקבל בקובלנה אשר הוגשה נגדו.

אילת – לדעתי, גם אם בסופו של יום את סבורה שיש לאבחן עדיין להשלמת התמונה בסקירה אני חושבת שיש לציין גם את הפסיקה בעניין שמחה ניר שניתנה כמעט במקביל עם פרשת שפטל, שם נטען כי הנאשם כתב מאמר ביקורת בו טען ל"קנוניה" בין מערכת בימ"ש למשטרה בתיקי תעבורה. מאמר נכתב ללא ציון תוארו כעו"ד למרות זאת בית המשפט התייחס להיותו מוכר ומזוהה כעו"ד בתחום התעבורה. בית המשפט העליון דחה את הערעור, פסה"ד ניתן במקביל לפס"ד שפטל ונראה לי שיש לו אפילו יותר רלבנטיות לענייננו.

חלק ד' - האירועים אשר עומדים בבסיס פרסומי הנקבל נשוא שני האישומים הראשונים

20. האירועים אשר עומדים בבסיס פרסומי הנקבל נשוא שני האישומים הראשונים, התרחשו במהלך הפגנה שהתקיימה ביום 29.06.13 מול ביתו של שר האוצר דאז, מר יאיר לפיד.

21. **לטענת הקובלת**, כפי שנטען בסעיפים 3 ו-4 לקובלנה, במסגרת הפגנה זו נעצרו שתי נשים ע"י שוטר היס"מ סהר בצי (להלן - "השוטר בצי") לאחר שתקפו אותו באלימות. בהמשך לכך, טענו שתי הנשים בכלי התקשורת כי הוטרכו מינית ע"י השוטר.

הקובלת בחרה שלא להעיד את השוטר בצי- שהוא הנפגע לכאורה מפרסומי הנקבל נשוא שני האישומים הראשונים- וזאת על אף ששמו מופיע בקובלנה כעד מטעמה ולמרות שהיה בידיו לשפוך אור על האירועים אשר עמדו בבסיס פרסומים אלה. תחת זאת העידה הקובלת מטעמה את הגב' אשרה אסף- יו"ר עמותת זכויות השוטרים בישראל- אשר לא היתה עדת ראיה לאירועים וכל עדותה היתה עדות מפי השמועה, אשר ככזו אינה קבילה כראיה.

22. **לטענת הנקבל**, במסגרת ההפגנה הותקפו שתי נשים ע"י שוטרים (בין היתר ע"י השוטר בצי) ואף הוטרכו מינית ע"י השוטר בצי בכך שקרא לעברן "באתן לחפש בולבולים?" (פרוטוקול מיום 06.03.17 עמ' 9).

23. הנקבל מודה כי לא נכח בהפגנה וממילא לא היה עד ראיה לאירועים (פרוטוקול מיום 24.10.17 עמ' 68 שורה 23). ואולם בעקבות האירועים, כך לדבריו: "התקיים דיון ציבורי בקרב הרבה מאוד פעילים פוליטיים, כאשר גם אני בהקשר לקובלנה לא משמש כעו"ד אלא כפעיל פוליטי. זאת הפונקציה שלי באותו הקשר. יחד עם פעילים פוליטיים רבים שאני מניח שהיו בהם עוד עורכי דין, הבענו את מורת הרוח שלנו נוכח האלימות, השימוש לרעה בכח המשרה" (פרוטוקול מיום 6.3.17 עמ' 15).

24. מטעם הנקבל העידו בפני בית הדין ביום 28.11.17, שתי הנשים אשר טענו בכלי התקשורת כי הוטרכו מינית ע"י השוטר בצי- הגב' כרמן עמוס אלמקייס (להלן - "כרמן") והגב' ספיר סלוצקר עמרן (להלן - "ספיר"). אם תקראי את העדויות שוב אין שם אצל אף אחת מהעדות שימוש במונח הטרדה מינית. הן אכן מתארות מה היה, אכן טוענות שהוטרכו והותקפו אבל המונח הטרדה מינית לא קיים וזו הפרשנות והמסקנה המשפטית של ברק כהן מהטענות שלהן. לדעתי לא יהיה נכון לקבוע שזו היתה עדותן. (זה חשוב לאישום השני כי אח"כ הוא הרי טוען שזו האמת וכי פרסם דברי אמת, ולא רק שזה לא נתברר בהליך כלשהו (ודרך אגב בפרסום הוא

עוד הרחיק לכת והשתמש כבר במונח אלימות מינית ולא רק בהטרדה!) ע"י רשות מוסמכת (מח"ש או בימ"ש), אלא שזה אפילו לא נטען מפורשות כך בפנינו ע"י העדות).

25. עדותה של כרמן – כרמן ציינה בעדותה כי היא פעילה פוליטית אשר השתתפה מדי שבוע בהפגנות שהתקיימו מול ביתו של שר האוצר דאז, מר יאיר לפיד. לטענתה, לקראת תום הפגנה שהתקיימה ביוני 2013, היא וספיר הוטרדו מינית (שוב אין כזו אמירה, זו מסקנה שלו ולא ניתן לחזור עליה כעובדה) ע"י השוטר בצ"י אשר שאל אותן כדבריה: **"אם באנו לחפש בולבולים"** (פרוטוקול מיום 28.11.17 עמ' 5), ולאחר מכן הן אף הותקפו פיסית ע"י השוטר בצ"י ושוטרים אחרים. כרמן וספיר נעצרו בגין תקיפת שוטרים ושחררו מתחנת המשטרה בשעות הבוקר המוקדמות של יום למחרת. לאחר שחרורה פנתה כרמן לקבלת טיפול רפואי בבית החולים. כרמן הוסיפה וציינה כי לא הוגש נגדה או נגד ספיר כתב אישום. השתיים הגישו תלונה במח"ש נגד השוטר בצ"י, ואולם תיק המח"ש נגדו נסגר מחוסר עניין לציבור וגם הערר שהגישו השתיים על ההחלטה לסגור את תיק המח"ש, נדחה. כרמן העידה כי בעקבות האירוע היא יזמה דיון בכנסת בעניין אלימות שוטרים.

26. עדותה של ספיר – ספיר ציינה בעדותה כי היא סייעה התמחות במשפטים, היא עובדת כמנהלת המחלקה לפניות הציבור באגודה לזכויות האזרח וכי היא פעילה חברתית בנושאים שקשורים לפעילות משטרתית, הליך הוגן ועוד. עדותה של ספיר תואמת את גרסתה של כרמן על כי הוטרדו מינית (שוב – אין אמירה כזו יש תיאור עובדתי של מה שמיוחס לשוטר ללא טענה משפטית או מסקנה) ע"י השוטר בצ"י ואף הותקפו פיסית ע"י שוטרים (ביניהם השוטר בצ"י), על מעצרן בגין תקיפת שוטר, על הגשת התלונה נגד השוטר בצ"י במח"ש ועל סגירת התיק נגדו מחוסר עניין לציבור. ספיר הוסיפה וציינה כי יום למחרת האירוע – קרי, ביום 30.06.13 – היא פרסמה פוסט בו סיפרה על האירוע ולדבריה **"בעקבות זה התגלגל, זה היה עניינים (צ.ל. - עניין) תקשורתי באותו שבוע וקצת"**. (פרוטוקול מיום 28.11.17, עמ' 18).

27. שתי העדות השיבו לשאלת ב"כ הקובלת בחקירתה הנגדית כי הנקבל לא ייצג אותן ו/או לא נתן להם סיוע או ליווי משפטי בכל הנוגע למעצרן ו/או לתלונה שהגישו במח"ש. לטענתן, הן קיבלו ייעוץ וליווי משפטי מאת עו"ד לסקי.

28. עדויותיהן הסדורות והמפורטות של כרמן וספיר על אירוע התקיפה הפיסית וההטרדה המינית (שוב) במהלך ההפגנה ועל ההד תקשורתי והעניין הציבורי בעקבות האירוע, לא זו בלבד שלא נסתרו ע"י הקובלת, אלא שהקובלת עצמה בסעיף 4 לקובלנה מאשרת שטענותיהן של שתי עדות אלה, כי הוטרדו מינית ע"י השוטר בצ"י, סוקרו בכלי התקשורת. (יתכן שבתקשורת טענו כך, אך לא בעדות שלהן בפנינו)

29. לא ניתן שלא לתמוה מדוע נמנעה הקובלת מהבאת השוטר בצ"י לעדות, על אף ששמו הופיע בקובלנה כעד מטעמה ולמרות שברי לכל בר בי רב כי עדותו יכולה היתה לשפוך אור על האירועים הנתעבים. ב"כ הקובלת לא סיפקה כל הסבר להחלטתה זו.

30. נפקותה הראייתית של הימנעות מהבאת עד רלוונטי – ברורה וידועה. הימנעות מהבאת עד, בהיעדר הסבר אמין וסביר, פועלת לחובתו של הנוקט בה, מקימה נגדו חזקה, כי אילו היה אותו עד מעיד, היה הדבר פועל נגדו. ראה ע"פ 677/84 אביטן נ. מדינת ישראל, ע"א 641/87 קלוגר נ. החברה הישראלית לטרקטורים וציוד בע"מ.

31. מעבר לנפקות הראייתית של אי הבאת עד רלוונטי כמפורט לעיל, אני סבורה כי יש טעם לפגם בהחלטת הקובלת שלא להביא לעדות את השוטר בצ"י במקרה דנן. וזאת מדוע?

בסיכומיה ציינה ב"כ הקובלת כי לו התייחסו פרסומי הנקבל לשוטר שהורשע (קרי, שביצע את העבירות אשר יוחסו לו ע"י המתלוננות), כי אז "בהחלט יכול להיות שהוועדה היתה מתייחסת לזה אחרת" (ראה דברי ב"כ הקובלת בפרוטוקול מיום 21.12.17, עמ' 83 שורות 15-11). נוכח החשיבות שמייחסת הקובלת עצמה לשאלה אם הפרסום הוא פרסום אמת אם לאו, מן הראוי היה לפרוש בפני בית הדין את התמונה המלאה בדבר האירועים אשר עמדו בבסיס פרסומי הנקבל נשוא שני האישומים הראשונים לקובלנה, ולהביא לעדות את השוטר בצ"י, אשר כאמור נמנה הוא בקובלנה כאחד מעדי הקבילה.

חלק ה'- האישום הראשון

הקובלנה

32. האישום הראשון מייחס לנקבל פרסום פוסט פוגעני בדף הפייסבוק שלו, ביום 01.07.13, לו צורפה תמונתו של השוטר סהר בצ"י (להלן - "השוטר בצ"י").

33. הקובלת מפנה לשתי הפסקאות הראשונות של הפוסט ומצטטת מהן באופן חלקי. למען שלמות התמונה, להלן יובא הציטוט המלא של שתי פסקאות אלה:

"אדוני השוטר, זה יהיה אישי יותר:

אדון שוטר, אם תהפוך את זה לאישי, נהפוך את זה גם אנחנו לאישי. בחרת לעבוד במשטרה? סבבה. זכותך.

אבל, אם תעשה שימוש בחוק, בדיני הראיות, במדים ובגיבוי של חבריך השוטרים, כדי לפגוע בבני אדם? דע כי גם לנו כלים, חוקיים, שישפיעו על שגרת היום שלך, מחוץ למדים..."

34. לטענת הקובלת, בפוסט זה איים הנקבל באופן בוטה וגלוי על השוטר בצ"י בפגיעה בשמו הטוב ובפרנסתו. לטענת הקובלת, לאור התגובות שגרר הפרסום, ניתן להסיק כי הפרסום עולה אף כדי הסתה לאלימות.

35. בגין הפרסום הנ"ל מייחסת הקובלת לנקבל שתי עבירות:

א. מעשים הפוגעים בכבוד המקצוע עריכת הדין, עבירה על סעיפים 53 ו-61(1) לחוק.

ב. התנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת הדין, עבירה על סעיף 61(3) לחוק.

36. כאמור לעיל, הנקבל זוכה מעבירה של נקיטת לשון איום (עבירה על סעיף 24 לכללי האתיקה וסעיף 61(1) ו-61(2) לחוק), אשר יוחסה לו בקובלנה, נוכח הודעת ב"כ הקובלת בישיבת בית הדין שהתקיימה ביום 24.10.17, על מחיקת הוראת החיקוק הנ"ל.

גרסת הנקבל ביחס לאישום הראשון

37. הנקבל הודה כי הוא פרסם בדף הפייסבוק שלו את הפוסט נשוא האישום הראשון.

38. כמו כן הודה הנקבל כי צירף לפוסט את תמונתו של השוטר בצ"י. לטענתו, תמונה זו לא צולמה על ידו אלא הוא שיתף אותה, כפי שאנשים רבים אחרים עשו אותה עת (ראה פרוטוקול מיום 06.03.18 עמ' 14-16. כן ראה פרוטוקול מיום 24.10.17 עמ' 29 שורות 20-17).

39. הנקבל טען כי פרסום הפוסט בליווי תמונתו של השוטר בצ"י על ידו, לא היה חלק מעיסוקו במקצוע עריכת הדין, אלא היה זה במסגרת פעילותו הפוליטית.

בהקשר זה טען הנקבל כי לאחר התקיפה וההטרדה המינית שבוצעה ע"י השוטר בצ"י בשתי נשים במסגרת הפגנה שהתקיימה מול ביתו של שר האוצר לשעבר, מר יאיר לפיד, "התקיים דיון

ציבורי בקרב הרבה מאוד פעילים פוליטיים, כאשר גם אני בהקשר לקובלנה לא משמש כער"ד אלא כפעיל פוליטי. זאת הפונקציה שלי באותו הקשר. יחד עם פעילים פוליטיים רבים שאני מניח שהיו בהם עוד עורכי דין, הבענו את מורת הרוח שלנו נוכח האלימות, השימוש לרעה בכח המשרה" (פרוטוקול מיום 6.3.17 עמ' 15).

40. כמו כן טען הנקבל כי בפוסט שפרסם אין כל התייחסות לשוטר בצי' אלא מדובר בהבעת "עמדה פוליטית כללית לגבי אחריותם של נושאי משרה שלטונית שבמסגרת תפקידם כדין תוקפים, מאיימים, מבצעים מעשי עבירה", כך לדבריו (פרוטוקול מיום 06.03.17 עמ' 18). בעדותו, בישיבת בית הדין שהתקיימה ביום 24.10.17, חזר הנקבל על טענתו זו לפיה הפוסט אינו פונה לשוטר בצי' וציין כי הפוסט הוא: "חלק מתפיסת מאבק רחבה יותר, כללית יותר שפונה לכל גורם שלטוני ואומרת את הדבר הפשוט הבא, אם אתה תפגע או את תפגע בזכויות מבין זכויות היסוד שלנו, לנו כאזרחים יש כלי מאבק להגיב לזה". (פרוטוקול מיום 24.10.17 עמ' 28 שורה 27- עמ' 29 שורה 4).

כשנשאל מדוע אם כן שיתף את תמונתו של השוטר בצי' לטקסט שאינו מתייחס אליו, הוא הודה כי הפוסט פורסם "בקשר לפגיעה שלו הפיזית, בוודאי. בוודאי כחלק מביקורת על האופן שבו התנהל, שהוא תקף ואמר למפגינות" (פרוטוקול מיום 24.10.17, עמ' 29 שורות 24-26). לאחר מכן תיקן הנקבל את דבריו וציין: "אני אומר שזה לא היה רק ספציפית אליו, זה היה על התנהגות שלו ובאופן כללי לכל שוטר". (פרוטוקול מיום 24.10.17, עמ' 30 שורות 1-3).

41. הנקבל הכחיש כי בפוסט שפרסם יש משום איום על השוטר בצי'.

תחילה הסביר הנקבל כי המשפט "אדוני השוטר, זה יהיה אישי יותר" הפותח את הפוסט נשוא האישום הראשון הוא פרפראזה על סיסמה ידועה ונפוצה בהפגנות: "אדוני השוטר, גם אתה שווה יותר" (פרוטוקול מיום 24.10.17, עמ' 28 שורות 6-19), סיסמה אשר אף הגב' אושרה אסף, אשר העידה מטעם הקובלת, אישרה כי היא מכירה (פרוטוקול מיום 25.07.17, עמ' 39, שורות 3-5).

כן הוסיף הנקבל כי במשפטים שהשתמש בהם "זה יהיה אישי יותר" ו"גם לנו יש כלים, חוקיים, שישפיעו על שגרת היום שלך מחוץ למדים", התכוון לכלים העומדים במסגרת מאבק אזרחי פוליטי לגיטימי וחוקי, וכדבריו: "למשל לספר שזה קרה בהיקפים שהרבה מאוד שותפים פוליטיים מספרים את זה, הופך את זה לנושא לדין. העובדה היא שהתקיים דיון בוועדות הכנסת על האירוע הזה. מה את חושבת שזה קרה בגלל שכולם רודפים אחרי כל אירוע ששוטר עושה מעשה פסול? כל הכנסת התיישבה בוועדת הכנסת ושמעו את כרמן עם השבר ואמרו: 'סליחה, יש פה תופעה של אלימות משטרתית שצריך לטפל בה', זה לא קורה מאליו, זה קורה כי יש פעילות אזרחית עם כל הכבוד". (פרוטוקול מיום 24.10.17, עמ' 71 שורות 1-10).

דיון והכרעה ביחס לאישום הראשון

42. המסקנה המתבקשת מן העדויות אשר הובאו בפני בית הדין, כך לדעתי, היא כי הפוסט נשוא האישום הראשון, לא פורסם ע"י הנקבל במסגרת עיסוקו כעורך דין ו/או בזיקה לעיסוק זה. שתי העדות- כרמן וספיר- העידו כי הנקבל לא ייצג ו/או לא נתן להן סיוע או ליווי משפטי בכל הנוגע למעצרו ביום ההפגנה ו/או לתלונה שהגישו במח"ש נגד השוטר בצי'. הלכה למעשה, הן לטענת העדות והן לטענת הנקבל, לא היתה לנקבל כל מעורבות אישית באירועים העומדים בבסיס הפרסומים נשוא האישום הראשון והשני.

43. מתוכנו של הטקסט נשוא האישום הראשון- המפנה אצבע מאשימה כלפי איש משטרה העושה שימוש בסמכות אשר הקנה לו החוק על מנת לפגוע בזכויות אדם, והמדגיש קיומם של כלים חוקיים בהם ניתן לעשות שימוש במסגרת מאבק אזרחי פוליטי על מנת להתמודד עם תופעה פסולה זו- ומעדותו של הנקבל בהתייחס לאישום הראשון, אני למדה כי הפרסום הנ"ל נעשה על ידו במסגרת עיסוקו כפעיל חברתי, במסגרת מאבק אזרחי פוליטי, שהוא רואה עצמו כאחד ממוביליו.

44. אינני מקבלת את טענתו של הנקבל כי בפוסט שפרסם אין התייחסות לשוטר בצ"י. משעה שצירף הנקבל את תמונתו של השוטר בצ"י לפוסט (תמונה עליה כתוב "זהו השוטר סהר בצ"י"), אף אם לא אזכר את שמו בטקסט ולו פעם אחת הרי שהאדם הסביר הקורא את הפוסט מתרשם כי זה אשר כונה בפוסט "אדוני השוטר" ואילו הפנה הנקבל אצבע מאשימה כמי אשר עושה שימוש לרעה בסמכות שהקנה לו החוק כדי לפגוע בזכויות אדם, הוא בראש ובראשונה השוטר בצ"י.

45. יחד עם זאת אינני מקבלת את טיעוני הקבילה לפיה בפוסט נשוא האישום הראשון יש משום לשון איום ו/או הסתה לפעילות שאינה לגיטימית, שלא לומר אלימה נגד השוטר בצ"י. הנקבל העיד כי דבריו בפוסט מכוונים להבהיר כי במסגרת המאבק האזרחי- פוליטי עומדים כלים לגיטימיים וחוקיים לתקוף את ההתנהגות הבלתי חוקית של השוטר. עדות הנקבל בסוגיה זו עולה בקנה אחד עם נוסח הטקסט בפוסט הראשון, בו חוזר הנקבל מספר פעמים על האמירה כי המאבק יעשה תוך נקיטת כלים חוקיים. איך את מתמודדת עם הסייפא של "האיום" – "מחוך למדים"? האם האמירה "במסגרת החוק" מספיקה כדי לאיין את האיום לעשיית מעשים אשר ישפיעו על שגרת חייו של השוטר ?

46. השאלה המונחת לפתחו של בית הדין, כך לדעתי, היא אפוא האם יש להרשיע את הנקבל בעבירות המשמעת המיוחסות לו באישום הראשון, בגין התבטאותו בפוסט מיום 01.07.13, אף על פי שלפרסום הפוסט הנ"ל אין כל זיקה לעיסוקו במקצוע עריכת הדין כי אם לעיסוקו כפעיל פוליטי.

47. סבורני כי על שאלה זו עלינו להשיב בשלילה.

48. התבטאותו של הנקבל במסגרת הפרסום נשוא האישום הראשון, אינה מצויה ב"גרעין הקשה" של העיסוק במקצוע עריכת הדין ואף מעבר לכך- אין לה כל זיקה לעיסוקו זה. התבטאותו הנ"ל הינה חלק מפעילותו הפוליטית, אשר נועדה לטענתו להילחם בתופעה פסולה של אנשי משטרה העושים שימוש לרעה בסמכויות אשר הוקנו להם על פי חוק, כדוגמת השוטר בצ"י.

49. יישום הלכת בית המשפט העליון בפרשת שפטל, לפיה ככל שאנו מתרחקים מה'גרעין הקשה' של העיסוק במקצוע עריכת הדין כך עולה משקלו היחסי של חופש הביטוי, על הפרסום נשוא האישום הראשון אשר נעשה הרחק מההקשר המקצועי במסגרת פעילותו הפוליטית של הנקבל, מובילה למסקנה כי אין מקום להרשעתו של הנקבל בעבירה אתית.

50. אשר על כן לו דעתי תשמע, יש לזכות את הנקבל מן העבירות אשר יוחסו לו באישום הראשון.

חלק ו'- האישום השני

הקובלנה

51. האישום השני מייחס לנקבל את המעשים הבאים :

א. פרסום פוסט בדף הפייסבוק שלו ביום 02.07.13, שלשונו כדלקמן :

"אתמול בלילה, רחוב קהילת אוהיו 18, קרית עקרון, השכונה של שוטר היס"מ סהר בצ'י. בדואר, בקופת החולים, על גבי תחנות האוטובוס, על לוחות המודעות, בהצמדת פליירים על כלי רכב ברחוב. המסר הזה יוצא אל כל השוטרים וכל בעלי סמכות להפעלת אלימות בשם המדינה, אל כל הקהילות שצריכות לדעת על פושעים שחיים בקרבם ועל פשעיהם כנגד הציבור, אל כל נפגעי האלימות והשחיתות המשטרית שהגישו תלונה למח"ש ואשר נסגרו מ"חוסר עניין לציבור" ואל הציבור כולו: באנו לעשות צדק. עד הבית שלכם ממש".

לפוסט זה צירף הנקבל תמונות של כרזות אשר נתלו בשכונת מגוריו של השוטר בצ'י, בהן מואשם השוטר בתקיפת נשים ובאלימות מינית. נוסח כרזה אשר צורפה כתמונה לפוסט שפרסם הנקבל מובא להלן:

"תושבי עקרון והסביבה ראו הוזהרתם! השכן שלכם, סהר בצ'י, שוטר במשטרת ישראל אמר לשתי נשים צעירות במהלך הפגנה "באתן לחפש בולבולים?", ולאחר מכן יחד עם חבריו השוטרים תקף אותן תוך שימוש באלימות מינית. תשאלו את עצמכם- האם הילדות שלכן בטוחות בשכונה בה חי אדם שמציע בולבולים לנשים צעירות? אמרו לשכן שלכם, סהר בצ'י- לא באנו לחפש בולבולים, באנו לחפש צדק!".

ב. הסתה, עידוד ונטילת חלק פעיל בהפצת או ביצירת הכרזות בכל רחבי שכונת מגוריו של השוטר בצ'י. לטענת הקובלת, מעשים אלה עולים לכל הפחות כדי עבירה פלילית של לשון הרע.

52. בגין מעשים אלה מייחסת הקובלת לנקבל שתי עבירות:

- א. מעשים הפוגעים בכבוד המקצוע עריכת הדין, עבירה על סעיפים 53 ו- 61(1) לחוק.
 - ב. התנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת הדין, עבירה על סעיף 61(3) לחוק.
53. כאמור לעיל, גם לגבי אישום זה, הנקבל זוכה מעבירה של נקיטת לשון איום (עבירה על סעיף 24 לכללי האתיקה וסעיף 61(1) ו- 61(2) לחוק), אשר יוחסה לו בקובלנה, נוכח הודעת ב"כ הקובלת בישיבת בית הדין שהתקיימה ביום 24.10.17, על מחיקת הוראת החיקוק הנ"ל.

גרסת הנקבל ביחס לאישום השני

54. **ביחס לטענות הקובלת בדבר פרסום הפוסט (כמפורט בסעיפים 9 ו- 10 לקובלנה)-**

- א. במועד הקראת הקובלנה (ביום 06.03.17) ובמסגרת עדותו בפני בית הדין (ביום 24.10.17), הודה הנקבל בכתיבת הטקסט נשוא האישום השני (זה המפורט בסעיף 9 לקובלנה), בציינו כי בעת שכתב את הפוסט כבר פורסם בכלי התקשורת דיווח דומה.
- כך במועד ההקראה ציין הנקבל **"אני מודה שאני פרסמתי בפייסבוק את הטקסט הזה" והוסיף "זה אגב היה כתוב בדיווח דומה שהיה פרסום בכלי התקשורת"**. (עמ' 23-24 לפרוטוקול מיום 06.03.07). כך, גם בעדותו בפני בית הדין חזר הנקבל על אותה הגרסה בציינו: **"אני אומר כמו שעניתי בתשובה לאישום, אני כתבתי את הטקסט"** (פרוטוקול מיום 24.10.17, עמ' 41 שורות 25-26) והוסיף וציין **"אבל כשאני כתבתי את זה, זה כבר פורסם בכל כלי התקשורת"** (עמ' 81 שורות 16-17 לפרוטוקול).

באשר לצירוף התמונות, בהן נראות הכרזות אשר נתלו בשכונת מגוריו של השוטר בצ'י, לפוסט אשר כתב (סעיף 10 לקובלנה), כבר הנקבל באשמה וציין כי מדובר בשיתוף של תמונות מדף פייסבוק אחר ('דמוקרטיה או מרד').

ב. בישיבת בית הדין שהתקיימה ביום 21.12.17, הגיש הנקבל מטעמו פוסט מיום 02.07.13 אשר פורסם בדף הפייסבוק ע"ש "דמוקרטיה או מרד" (הפוסט סומן נ/1).

הגשת הפוסט הנ"ל (נ/1) ע"י הנקבל נועדה לתמוך בטענה שהעלה בישיבות הקודמות כי פרטי הפוסט שפורסם על ידו, נשוא האישום השני (הטקסט והתמונות), פורסמו בכלי התקשורת עוד קודם לכן.

בעדותו המשלימה חזר הנקבל על טענתו כי פרטי הפוסט שפרסם שאובים מהפוסט אשר פורסם בדף הפייסבוק ע"ש 'דמוקרטיה או מרד', נ/1. אך הפעם ציין כי ביצע שיתוף לפוסט זה ולא כתב את הפוסט שפרסם בעצמו, כפי שטען בישיבות קודמות של בית הדין כמפורט לעיל (פרוטוקול מיום 21.12.17 עמ' 5).

ב"כ הקובלת עימתה את הנקבל עם העובדה שהמלל המצוי בפוסט שפרסם אינו זהה - אחת לאחת - עם המלל אשר פורסם בנ/1, דבר החותר תחת טענתו כי מדובר היה בשיתוף. הנקבל התקשה ליתן מענה משכנע לב"כ הקובלת והשיב כי קיימות מספר אפשרויות להסביר שוני זה, אחת מהן היא שהטקסט המקורי (אותו שיתף) נערך שוב, קרי- בוצעו בו שינויים (פרוטוקול מיום 21.12.17, עמ' 13 שורות 20-24).

55. **ביחס לטענות הקובלת כי הנקבל נטל חלק פעיל בהפצת כרזות באזור מגוריו של השוטר בצ"י** (כמפורט בסעיף 11 לקובלנה) - הנקבל הכחיש את המיוחס לו, וטען בצדק כי הקובלת לא הביאה כל ראיה הקושרת אותו לביצוע מעשים אלה (פרוטוקול מיום 24.10.17 עמ' 87 שורה 11).

דיון והכרעה ביחס לאישום השני

56. בדומה לעמדתי ביחס לאישום הראשון, העוסק באותן נסיבות, סבורני כי גם פרסום הפוסט נשוא האישום השני לא נעשה ע"י הנקבל במסגרת עיסוקו כעורך דין ו/או בזיקה לעיסוק זה, כי אם במסגרת עיסוקו כפעיל פוליטי.

57. **ביחס לטענות הקובלת בדבר פרסום הפוסט על צרופותיו** (כמפורט בסעיפים 9 ו-10 לקובלנה): א. אני דוחה את גרסתו המאוחרת של הנקבל, לפיה הפוסט על צרופותיו הוא שיתוף של פוסט שפורסם קודם לכן בדף הפייסבוק ע"ש 'דמוקרטיה או מרד'. גרסה זו אינה מתיישבת עם שורת ההיגיון נוכח העובדה שהפוסט שפרסם אינו נראה כשיתוף וכן בשל ההבדלים בין הטקסטים.

ב. אני סבורה כי הראיות שבפנינו מצביעות על כך שהנקבל פרסם את הטקסט לא על דרך שיתוף, אלא הוא כתב אותו בעצמו. כמו כן צירוף התמונות לטקסט זה, אף הוא לא היה על דרך של שיתוף כאמור.

ג. מעיון בטקסט נשוא האישום הראשון, המסתיים במילים 'דמוקרטיה או מרד', ונוכח הנוסח הכמעט זהה של הטקסט לטקסט שפורסם בדף הפייסבוק 'דמוקרטיה או מרד', אני מסיקה כי הנקבל העתיק את הטקסט מדף הפייסבוק 'דמוקרטיה או מרד' וערך בו הגהות קלות.

58. **ביחס לטענות הקובלת כי הנקבל נטל חלק פעיל בהפצת כרזות באזור מגוריו של השוטר בצ"י** (כמפורט בסעיף 11 לקובלנה):

א. משעה שהמעשים המיוחסים לנקבל בסעיף 11 לקובלנה לא הוכחו בראיות מטעם הקובלת והנקבל הכחיש אותם, ניתן לקבוע כבר עתה כי הקובלת לא עמדה בנטל להוכיח ביצועם של מעשים אלה.

ב. נראה כי גם הקובלת השכילה להבין זאת, שכן בסיכומיה היא לא ייחסה לנקבל מעשים של נטילת חלק פעיל בהפצת הכרזות, אלא היא ציינה כי שלושת האישומים הראשונים עניינם בפרסומים בפייסבוק הא ותו לא. וכך הצהירה ב"כ הקובלת בפתח סיכומיה:

"הקובלנה מייחסת לנקבל ארבעה אישומים, שלושה מהם בגין פרסום טקסטים

שמהווים מבחינתנו עבירות של מעשים הפוגעים בכבוד המקצוע התנהגות שאינה

הולמת.." (פרוטוקול מיום 21.12.17, עמ' 20 שורות 12-15).

59. כמו באישום הראשון כך גם ביחס לאישום השני, הסוגיה המונחת לפתחו של בית הדין, כך לדעתי, היא אפוא האם יש להרשיע את הנקבל בעבירות המשמעת המיוחסות לו בגין התבטאותו בפוסט מיום 02.07.13, אף על פי שלפרסום הפוסט הנ"ל אין כל זיקה לעיסוקו במקצוע עריכת הדין.

60. גם במקרה זה סבורני כי יש להשיב על השאלה בשלילה.

61. גם הפוסט נשוא האישום השני לא פורסם ע"י הנקבל במסגרת עיסוקו במקצוע עריכת הדין ו/או בזיקה לעיסוקו זה. הפוסט הנ"ל פורסם כחלק מעיסוקו כפעיל פוליטי.

62. יישום הלכת בית המשפט העליון בפרשת שפטל, לפיה ככל שאנו מתרחקים מה'גרעין הקשה' של העיסוק במקצוע עריכת הדין כך עולה משקלו היחסי של חופש הביטוי, על הפרסום נשוא האישום השני אשר נעשה הרחק מההקשר המקצועי במסגרת פעילותו הפוליטית של הנקבל, מובילה למסקנה כי אין מקום להרשעתו של הנקבל בעבירה אתית.

63. סבורני כי המענה להתבטאויותיו של הנקבל בשני האישומים הראשונים לקובלנה, אשר כאמור אינו מצוי במסגרת הדין המשמעת, הוא לכל היותר במשפט האזרחי, בחקיקה הנוגעת לאיסור לשון הרע, אם סבור השופט בצי' (אשר לא העיד בפנינו) שקמה לו עילה נגד הנקבל וכי לא עומדות לנקבל ההגנות הקבועות בחוק.

64. אדגיש כי הגם שאין דעתי נוחה מהתבטאויותיו של הנקבל, סבורני כי לא דבקה בהן עבירה אתית. בהקשר זה מצאתי לחזור על דבריה של השופט שטרסברג כהן בפרשת שפטל אשר הובאו כבר לעיל כדלקמן:

"התבטאויותיו של המערער הן סגנונו לביטוי דעותיו הפוליטיות. על סגנון זה הוא - ככל

הנראה - גאה, באשר הוא חזר עליו יותר מפעם אחת והצהיר כי יחזור עליו בעתיד. נראה

לי, כי בעיני בן תרבות, סגנון התבטאויותיו של המערער, הוא בוטה, גס ומצביע על אטימות

לרגישות ולרגשות. עם זאת, אין ההתבטאויות מהוות עבירה וגם לא עבירה אתית, באשר

הן חוסות בצילו של חופש הביטוי, שידו על העליונה בנסיבות כפי אלה שבפנינו".

65. אשר על כן לו דעתי תשמע, יש לזכות את הנקבל מן העבירות אשר יוחסו לו באישום השני.

אילת – בהקשר זה כדאי לקרוא שוב את הדברים שלה בפרשת שמחה ניר – "המערער טוען כי כתב את הכתבה שלא במעמדו כעורך-דין אלא כפובליציסט ולפיכך אין חלים עליו הכללים האמורים. אין בדינו לקבל טענה זו. "אין אנו סבורים, שמעשים, שאינם הולמים את כבוד המקצוע, הם רק כאלה שנעשו במסגרת המוגבלת של התנהגות עורך הדין תוך כדי עיסוקו בעבודה המקצועית, ונוטים אנו לראות התנהגות בלתי הולמת... בנסיבות מתאימות, אף על התנהגותו של עורך-דין מחוץ לענייני עבודתו המקצועית" (על"ע 8/81 הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב-יפו נ' פלוני [3], בעמ' 761). אם בדרך-כלל כך, קל וחומר במקרה שלפנינו שבו עניינה של הכתבה הוא בהליכים המתנהלים בבית-המשפט לתעבורה והיא נכתבה על-ידי המערער שהוא עורך-דין שתחום עיסוקו הוא דיני תעבורה. הכתבה התפרסמה בעיתון לענייני תעבורה בנושא הקשור לעבודת בית-המשפט, כך שגם אם לא הוסף תוארו לשמו אין זה מעלה ואין זה מוריד לעניין כפיפותו לכללי הלשכה. "

הקובלנה

66. האישום השלישי עניינו בפרסום פוסט בדף הפייסבוק של הנקבל ביום 03.07.13.
67. בקובלנה נטען כי בפוסט זה, בו תמצת הנקבל ככל הנראה חקירה שעבר בתחנת המשטרה, הוא השמיץ את מפקד מרחב ירקון- תת ניצב יורם אוחיון (להלן- "תנ"צ אוחיון").
68. הקובלת מפנה באופן ספציפי לעובדה שלפוסט זה צירף הנקבל תמונות בהן מופיע תנ"צ אוחיון בחברתה של עורכת דין, לצד כיתוב המטיל דופי במפגש המצולם. הקובלת מצטטת את הפסקאות האחרונות בפוסט באופן חלקי. למען שלמות התמונה, להלן יובא הציטוט המלא של פסקאות אלה:
- "אבל:**

לפרסם תמונה של מפקד מרחב ירקון, יורם אוחיון ברשת, כשהוא מבלה בבית קפה יחד עם עורכת דין, זאת אינה עבירה. מבחינת המשטרה, זה אולי לא ענייני מה עושה יורם אוחיון בשעות הפנאי שלו. אבל זאת עדיין לא עבירה. אכן, זכותו של יורם אוחיון לבלות כפי רצונו. זאת אפילו זכותו לקיים מערכת יחסים אינטימית כאשר הוא נשוי. אין שום זכות למנוע ממנו את הבחירות שלו. יורם אוחיון הוא אדם חופשי. אבל, זאת אינה עבירה לצלם אותו כאשר הוא בנסיבות חברתיות, זאת אינה עבירה להעלות את התמונה לרשת. זאת בוודאי אינה סחיטה באיומים. אין לי שום דרישה מיורם אוחיון. מעולם לא ביקשתי ממנו דבר. אפילו להפגין לא ביקשתי ממנו. נכון, יש לי ידיעה שהוא "תפר תיק" ללירון אחדות. יש לי ביקורת על תפקודו כמפקד מרחב. זה עניין אחר. אבל לפרסם את תמונתו? כאשר הוא יושב בבית קפה ציבורי? לעיני כל? זוהי זכותי החוקית. זכותי המלאה.

העובדה שיוורם אוחיון נשוי, והתמונה בחברתה של מי שאינה אישתו, בנסיבות חברתיות עלולה להביך אותו, היא עניינו שלו. לא ענייני שלי. זאת עדיין לא עבירה.

העובדה שיוורם אוחיון "תפר תיק" ללירון אחדות, אינה הכשר להמשיך ולתפור תיקים לאחרים.

בכל מקרה, גם אן אלך בגיא צלמוות לא אירע רע כי אתה עימדי, שבטך ומשענתך המה נחמוני. בשם ה' נעשה ונצליח". (ההדגשות אינן במקור- א.ש).

69. הקובלת טוענת כי בפרסום הפוסט הנ"ל "פעל הנקבל שלא כמצופה מעורך דין ובניגוד לחוק הגנת הפרטיות, בשעה שפרסם תצלום ברבים של אדם, שיש בו כדי להשפילו או לבזותו ולרמוז כי אינו נאמן לאשתו, אף כי לא היה רבב במעשיו של תנ"צ אוחיון". (ציטוט מסעיף 13(ו) לקובלנה).

70. בגין הפרסום הנ"ל מייחסת הקובלת לנקבל שתי עבירות:
- א. מעשים הפוגעים בכבוד המקצוע עריכת הדין, עבירה על סעיפים 53 ו- 61(1) לחוק.
- ב. התנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת הדין, עבירה על סעיף 61(3) לחוק.
71. יאמר כי הקובלת נמנעה מהבאת תנ"צ אוחיון לעדות, על אף ששמו הופיע בקובלנה כעד מטעמה ולמרות שעדותו יכולה היתה לשפוך אור על האירועים הנתענים. ב"כ הקובלת לא סיפקה כל הסבר להחלטתה זו. בדבר הנפקות הראייתית של הימנעות מהבאת עד רלוונטי עמדתי לעיל.

גרסת הנקבל ביחס לאישום השלישי

72. הנקבל הודה כי כתב את הפוסט נשוא האישום השלישי.

73. הנקבל אף הודה כי צילם את התמונות אשר צורפו על ידו לפוסט, בהן נראה תנ"צ אוחיון יושב בבית קפה בחברתה של אישה (אשר כפי שעולה מן הפוסט שפרסם, מדובר בעו"ד שאינה אשתו של תנ"צ אוחיון). לטענת הנקבל, הוא ישב בקפה לנדזור בתל אביב עת נכנס לשם תנ"צ אוחיון, או אז החליט הנקבל לצלמו בחברתה של אותה אישה. הנקבל הכחיש כי עקב אחרי תנ"צ אוחיון. (פרוטוקול מיום 24.10.17 עמ' 114-115).

74. הרקע לפרסום הפוסט נשוא האישום השלישי על צרופותיו ע"י הנקבל:

א. לטענת הנקבל, במועדים הרלוונטיים לפרסום הפוסט, הוא ייצג את הגב' לירון אחדות בהליך פלילי שהתנהל נגדה, במסגרתו יוחסה לה עבירה של תקיפת השוטר, הוא תנ"צ אוחיון (עמ' 48 לפרוטוקול מיום 24.10.17 שורות 12-18).

ב. עובר לפרסום הפוסט, זומן הנקבל לחקירה במשטרה, שם הוטח בפניו כי עבר עבירה של סחיטה באיומים בשל כך שבמסגרת הפגנה בה השתתף, הוא אמר ללירון אחדות, שבכוונתו לפרסם תמונות של תנ"צ אוחיון יושב בבית קפה עם מישהי. הנקבל השיב לחוקריו כי המעשה המיוחס לו אינו מקים עבירה פלילית, ואכן למחרת היום התיק שנפתח נגדו נסגר מחוסר אשמה (עמ' 49-50 לפרוטוקול).

75. בתום החקירה במשטרה ובעקבותיה, גמלה בליבו של הנקבל ההחלטה לפרסם את הפוסט נשוא האישום השלישי ולצרף לו את התמונות אשר צילם.

א. וכך מסביר הנקבל את החלטתו לפרסם את הפוסט: **"אז אני אומר שאני יצאתי מהחקירה וסיפרתי מה עוללה לי משטרת ישראל בתור חקירת סרק שנסגרה בחוסר אשמה"** (פרוטוקול מיום 06.03.17, עמ' 30).

ב. את החלטתו לפרסם את התמונות הסביר הנקבל באריכות במסגרת תשובותיו לחקירה הנגדית כדלקמן:

"כי כשבא שוטר ואומר לי: 'אתה חשוד בסחיטה באיומים, ככה וככה', אז אני אראה לו שהוא לא יאיים עלי בעבירה שהיא לא כלום, שהיא לא עבירה ואני אפרסם. למה אני במאבק. סליחה, כי אני במאבק מול הגורמים האלה.. תקשיבי הפוזיציה שלי מול המשטרה בוודאי בתקופות האלה, היא סיטואציה מאוד קונפליקטואלית, ביקורתית וגם פרסונאלית, גם פרסונאלית אני יכול למנות הרבה מאוד שמות שפרסונאלית יש קונפליקט. אז כשהוא בא ומזמן אותי לחקירה, חקירת סרק, זה חלק מהיריבות ביננו.... יש הבדל בין מאבק מזרחי (צ.ל. - אזרחי) לבין שאני בדיוק פה. יש הבדל... כי במאבק אזרחי עולם אחר, חופש פוליטי אחר ובדיון פה מצב אחר, אני ניהלתי גם דיונים מול היריבים הכי גדולים. אני חקרתי את יורם אוחיון נגדית, אז מה? הוא אגב, השקרים שהוא המציא לגבי התקיפה, הגברת שייצגתי אותה זוכתה מהם, קבעו שהוא המציא. לא רק לגבי, גם לגביה. אז אני אומר דבר אחר, אם יורשה לי להיות בוטה, זה סוג של אדם שרוצה לאיים עלי, אז אני שם אצבע משולשת: 'אני לא מפחד ממך, לא מפחד ממך, אל תפחד אותי'". (פרוטוקול מיום 24.10.17, עמ' 116-118).

76. במסגרת החקירה הנגדית שאלה ב"כ הקובלת את הנקבל מדוע מצא לנכון לרמוז, במסגרת הפוסט שכתב שלתנ"צ יורם אוחיון יש רומן עם עורכת דין, שאינה אשתו (וכדבריו "קיום מערכת יחסים אינטימית עם מי שאינה אשתו"). תשובת הנקבל עליה חזר מספר פעמים הינה: **"החוקר יושב מולי ומייחס לי סחיטה באיומים. כשהוא אומר את זה, אז אני אפחד מזה? הוא לא יאיים עלי עם זה. אני אכתוב את זה"**. (פרוטוקול מיום 24.10.17, עמ' 123 שורות 19-21).

77. לשאלת בית הדין כיצד הוא מתמודד עם הטענה כי במעשיו אלה יש משום פגיעה בפרטיות, השיב הנקבל בזו הלשון:

"אני לא צילמתי במרחב פרטי.. זה תמונה בבית קפה זה א'. דבר שני, זה מתייחס- חוק הגנת הפרטיות הרי שורת ההגנות היא מאוד רחבה, היא קולטת (צ.ל- כוללת) מרכיבים שהעניין ציבורי. והאמת לא עשיתי פוטושופ או המצאתי משהו.. כשבא מישור וחוקר אותי בסחיטה באיומים ואני אומר זה לא עניין ציבורי? זה לא עניין ציבורי של קיומה של חקירה פלילית בעבירה חמורה, של סחיטה באיומים על דבר שהוא לא עבירה.. אני פרסמתי את התמונות.. אני אומר יותר מזה, זה לא רק עניין ציבורי זה גם אמצעי הגנה. כי כשאני כותב את זה וזה מתפרסם זה מצמצם מאוד את היכולת של החקירה לפעול בדרך פסולה".
(פרוטוקול מיום 24.10.17, עמ' 53-54).

תשובת הנקבל, אינה מביאה בחשבון כי הפגיעה בפרטיות הנטענת אינה רק של תנ"צ אוחיון, כי אם גם של אותה עורכת דין אשר צולמה יושבת עימו בבית הקפה ואשר דמותה מופיעה בתמונות אשר צורפו לטקסט המרמז על מערכת יחסים אינטימית בינה לבין תנ"צ אוחיון.

דיון והכרעה ביחס לאישום השלישי

78. המסקנה המתבקשת מעדותו של הנקבל בפני בית הדין, כך לדעתי, היא כי הפוסט נשוא האישום השלישי, פורסם על ידו בזיקה לעיסוקו כעורך דין.

א. הנקבל הודה כי ייצג את לירון אחדות בהליך פלילי שהתנהל נגדה, במסגרתו יוחסה לה עבירה של תקיפת שוטר- הוא תנ"צ אוחיון. זאת ועוד, במסגרת עיסוקו כעו"ד- עת ייצג הנקבל את לירון אחדות- הוא חקר נגדית את תנ"צ אוחיון.

ב. הנקבל הודה הלכה למעשה כי פרסום הפוסט נשוא האישום השלישי אינו חלק מהמאבק האזרחי בו הוא עוסק, כי אם חלק מההתנהלות שלו ביריבות בינו לבין תנ"צ אוחיון.

ג. הנקבל טען שכפי שתנ"צ אוחיון המציא את מעשה התקיפה אשר יוחס ללירון אחדות, ממנו היא זוכתה, כך המציא תנ"צ אוחיון את העבירה אשר ביקשו לייחס לנקבל במסגרת חקירתו במשטרה (וכדבריו כפי שצוטט לעיל: **"לא רק לגבי, גם לגביה"**).

ד. בטקסט שפרסם במסגרת הפוסט נשוא האישום השלישי, קושר הנקבל בין חקירתו במשטרה לבין התיק הפלילי שהתנהל נגד לירון אחדות: **"נכון, יש לי ידיעה שהוא תפר תיק ללירון אחדות"**. וכן: **"העובדה שיורם אוחיון תפר תיק ללירון אחדות, אינה הכשר להמשיך ולתפור תיקים לאחרים"**.

79. אני סבורה כי יש טעם בטענת הקובלת לפיה, בפרסום נשוא האישום השלישי, יש משום פגיעה בפרטיות על דרך של **"פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו"** (סעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות). שכן, קריאת הטקסט בליווי התמונות אשר צורפו לפוסט, אינו מותיר ספק לכל מי אשר עיניו שוזפות את הפרסום נשוא האישום השלישי, כי הנקבל מרמז לקיומה של מערכת יחסים אינטימית בין תנ"צ אוחיון לבין האישה היושבת עימו בבית הקפה.

80. אף אם הייתי מקבלת את טענתו של הנקבל כי עומדת לו ההגנה הקבועה בסעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות מן הנימוק שיש עניין ציבורי המצדיק את הפגיעה בפרטיותו של סנ"צ אוחיון

בנסיבות העניין, הרי שאף הוא (אשר לימד סגוריה על עצמו) לא נתן כל הסבר לפגיעה בפרטיותה של זו אשר צולמה עם תנ"צ אוהיון, אשר לא זו בלבד שזהותה לא הוסתרה/טושטשה על ידי הנקבל בתמונות אשר צירף, אלא שהוא אף טרח לציין כי מדובר בעורכת דין. יוצא אפוא כי לכל הפחות בכל הנוגע לפגיעה בפרטיותה של גברת זו, לא קמה לנקבל ההגנה הקבועה בסעיף 18(3) לחוק. (אמנם זה נכון, וגם הפירוט העובדתי קיים בקובלנה אבל מאחר והנטען בכתב הקובלנה לא מתייחס לפגיעה בזכויות עורכת הדין (ראי את ניסוח סעיף ו' באישום השלישי) חושבת שכדאי לסייג, אולי יהיה נכון להשאיר כאמרת אגב)

81. גם אם אשפוט את מעשי הנקבל לקולא ואדחה את טענת הקובלת לפיה במעשיו הפר הוא את חוק הגנת הפרטיות, אני סבורה כי יש דופי במעשיו של הנקבל, אשר יש בהם משום פגיעה בכבוד המקצוע וממילא אין הם הולמים את מקצוע עריכת הדין. ובמה דברים אמורים?

82. הרושם המתקבל מעדותו של הנקבל הוא כי החליט "לסגור חשבונות" עם סנ"צ אוהיון, באמצעות פרסום הפוסט נשוא האישום השלישי, אליו צורפו התמונות הנדונות. אף אם אקבל במלואה את גרסת הנקבל באשר לאירועים אשר הובילו אותו לפרסום הפוסט, אני סבורה כי הנקבל הרחיק לכת עת האשים את תנ"צ אוהיון בפוסט הנ"ל ב"תפירת תיק" לו ו/או ללירון אחדות המיוצגת על ידו ועת פרסם תמונות של תנ"צ אוהיון יושב בבית קפה עם אישה תוך רמיזה כי הלה מקיים מערכת יחסים אינטימית עימה מחוץ לנישואין. כאמור, תנ"צ אוהיון היה עד תביעה במשפטה של לירון אחדות אשר יוצגה ע"י הנקבל והנקבל אף העיד כי חקר אותו בחקירה נגדית. בנסיבות אלה- התנגחות הנקבל בתנ"צ אוהיון תוך ניסיון לביישו ו/או להשפילו ו/או להכפיש את שמו על גבי המרשתת כלפי כולי עלמא- הינה התנהגות שיש בה משום פגיעה בכבוד המקצוע וממילא אין היא הולמת את מקצוע עריכת הדין.

83. מן המקובץ מתבהרת מסקנתי כי יש להרשיע את הנקבל בעבירות המיוחסות לו באישום השלישי.

חלק ח'- האישום הרביעי

הקובלנה

84. במסגרת האישום הרביעי מייחסת הקובלת לנאשם עבירה של אי מתן תשובה לקובלת (עבירות על סעיף 61(1) לחוק הלשכה ולכלל 2 לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים) (התשכ"ב – 1982), בשל כך שלא השיב לפניית ועדת האתיקה שנשלחו אליו ב- 5 הזדמנויות שונות החל מחודש דצמבר 2013 ועד חודש נובמבר 2015.

85. יאמר כי ב"כ הקובלת לא הציגה בפני בית הדין את הפניות שנעשו לנקבל ו/או את אישורי המסירה שלהן למענו של הנקבל.

גרסת הנקבל ביחס לאישום הרביעי

86. הנקבל הודה כי קיבל את פניית הקובלת, תוך שהוא מסייג את דבריו בצינו "אני אגב לא יודע שאני קיבלתי את כל הפניות, ואני גם הייתי במעבר דירה במהלך הדברים" (פרוטוקול מיום 24.10.17, עמ' 57 שורה 4).

87. הנקבל טען כי השיב לפניית הקובלת בתשובה קצרה ולא מפורטת, ככל הנראה יחד עם פנייה נוספת שנשלחה אליו ע"י הקובלת בעניינה של תלונה אחרת שהוגשה נגדו (פרוטוקול מיום 24.10.17, עמ' 56).

88. הנקבל טען כי נוכח העובדה שחלפו 4 שנים מאז נשלחה הפנייה, מעבר דירה והחלפת מחשבים על ידו, הוא לא הצליח לאתר את המענה ששלח לקובלת (פרוטוקול מיום 24.10.17 עמ' 59-57).

דיון והכרעה ביחס לאישום הרביעי

89. כאמור, הנקבל הודה כי קיבל את פניית הקובלת (ולו פנייה אחת מבין חמשת הפניות הנטענות בקובלנה) וכי השיב לפנייה שנשלחה אליו.

90. נוכח טענת ב"כ הקובלת לפיה הקבילה לא קיבלה כל מענה מאת הנקבל לפניות שנשלחו אליו ומכיוון שהנקבל לא הציג בפני בית הדין את המענה אשר לטענו שלח לקובלת, המסקנה המתבקשת היא כי על אף שהנקבל היה מודע לפניית הקובלת אליו הוא נמנע מלהעביר אליה מענה לתלונה שהוגשה נגדו.

91. הלכה ידועה היא כי אי מתן מענה ללשכת עורכי הדין מהווה עבירת משמעת עצמאית, אשר הרציונאל שבבסיסה הוא כי בהימנעותו של עוה"ד מלהשיב לפניית הלשכה, לא זו בלבד שיש משום הפגנת זלזול והתנערות מן החובות המוטלות עליו ע"פ חוק הלשכה והכללים שנקבעו מכוחו, אלא יש בה גם כדי להכביד על הלשכה ועל מוסדותיה. ראה על"ע 19/86 פלוני נגד ועד מחוז ת"א; על"ע 2443/04 הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין נגד בלום; בר"ש 9092/10 עו"ד איטח נגד הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין.

92. בנסיבות אלה אני סבורה כי יש להרשיע את הנקבל בעבירה של אי מתן מענה לפניית הקובלת, לפי סעיף 61(1) לחוק הלשכה ולכלל 2 לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים) התשכ"ב – 1982.

איילת - איליה ערך אבחנה בסעיף 70 לחוות דעתו

ביחס לרכיב האישום הנוגע לאי מענה לפניות הלשכה מיום 30.11.2015 ראי ניתוח לגבי כניסת הכללים החדשים לתוקף. האם את מסכימה לזיכוי או עומדת על הרשעה גם בהקשר זה?

חלק ט' - סוף דבר

93. אשר על כן, לו דעתי היתה נשמעת, הייתי מציעה לחברי:

- א. לזכות את הנקבל מן העבירות אשר יוחסו לו באישום הראשון ובאישום השני.
- ב. ביחס לאישום השלישי- להרשיע את הנקבל בעבירה של מעשים הפוגעים בכבוד המקצוע עריכת הדין, עבירה על סעיפים 53 ו- 61(1) לחוק הלשכה ובעבירה של התנהגות שאיננה הולמת את מקצוע עריכת הדין לפי סעיף 61(3) לחוק הלשכה.
- ג. ביחס לאישום הרביעי- להרשיע את הנקבל בעבירה של אי מתן מענה לפניית הקובלת, לפי סעיף 61(1) לחוק הלשכה ולכלל 2 לכללי לשכת עורכי הדין (סדרי הדין בבתי הדין המשמעתיים) התשכ"ב – 1982.